

Sygn. akt II Ca 1156/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Beata Stachowiak (spr.)

Sędzia SO Patrycja Gruszczyńska - Michurska

Sędzia SO Dorota Stawicka - Moryc

Protokolant: Aleksandra Pazio

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2013r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku M. J.

przy udziale E. T.

o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego

na skutek apelacji uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu

z dnia 8 stycznia 2013r.

sygn. akt XI Ns 641/12

p o s t a n a w i a:

oddalić apelację.

Sygn. akt II Ca 1156/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 8.01.2013 r. Sąd I instancji zezwolił wnioskodawcy M. J. na złożenie do depozytu sądowego kwoty 69 354,01 zł tytułem wykonania pkt V postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu Wydziału I Cywilnego z dnia 13 września 2011 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 393/08 z zastrzeżeniem, że powyższa kwota może zostać wydana E. T. zam. (...) – H. o nr PESEL (...) oraz serii i numerze dowodu osobistego (...) po przedstawieniu odpisu postanowienia w sprawie I Ns 393/08. W ocenie Sądu Rejonowego wniosek był uzasadniony, gdyż wystąpiły przesłanki uzasadniające jego uwzględnienie, gdyż z powodu innych okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione. Wierzycielka zamieszkuje za granicą, dłużnik nie ma kontaktu z wierzycielką pomimo, licznych prób nawiązania tego kontaktu i ustalenia sposobu spełnienia świadczenia. Dłużnik nie zna również numeru rachunku bankowego wierzycielki, na który mógłby dokonać przelewu kwoty zasądzonej prawomocnym postanowieniem w sprawie sygn.akt I Ns 393/08. Wierzycielka nie odebrała także korespondencji skierowanej z Sądu zawierającej zawiadomienie o terminie rozprawy, odpis wniosku i zobowiązanie do jego ustosunkowania się, co potwierdza przytoczone przez dłużnika okoliczności we wniosku tj. brak kontaktu z

wierzycielem, a tym samym potwierdzenia czy w ogóle adres wskazany we wniosku jest nadal aktualny. Tym samym wniosek o złożenie świadczenia do depozytu sądowego jest prawnie uzasadnione.

Na powyższe rozstrzygnięcie apelację złożyła uczestniczka postępowania i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniewego. W uzasadnieniu apelujący wskazał, iż nie zaszła w sprawie pierwsza z przesłanek uzasadniających wydanie postanowienia o zezwoleniu na złożenie do depozytu sądowego, a wnioskodawca celowo wprowadził Sąd w błąd. W niniejszej sprawie wnioskodawca twierdził, że kontakt z uczestniczką jest ograniczony. Trudności w nawiązaniu kontaktu z uczestniczką nie wypełniają jednak przesłanki braku możliwości spełnienia świadczenia. Po drugie za bez znaczenia uznać należało argument dłużnika, iż miał utrudniony kontakt z wierzycielką. Pełnomocnik uczestniczki kontaktował się z wnioskodawcą, wskazując numery kont bankowych osób uprawnionych do odbioru świadczenia tj. pełnomocnika procesowego posiadającego pełnomocnictwo do odbioru kwoty oraz rodziców wierzycielki, na które należało przełać kwotę zobowiązania, jednocześnie informując o pobycie uczestniczki poza granicami RP. Ponadto apelujący wskazał, iż zleceniodawcą przelewu jest K. S. a nie M. J.. Zgodnie zaś ze stanowiskiem doktryny złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego może dokonać tylko dłużnik.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestniczki postępowania nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji, uznając tym samym rozstrzygnięcie Sądu I instancji za prawidłowe.

Sąd Okręgowy zważył, iż w myśl art. 693 k.p.c. we wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego należy: określić zobowiązanie, przy wykonaniu, którego składa się przedmiot; przytoczyć okoliczności uzasadniające złożenie; dokładnie oznaczyć przedmiot, który ma być złożony; wskazać osobę, której przedmiot ma być wydany oraz warunki, pod którymi wydanie ma nastąpić.

Okoliczności uzasadniające złożenie przedmiotu do depozytu sądowego reguluje natomiast przepis art. 467 k.c. Zgodnie z tym przepisem dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego, poza wypadkami przewidzianymi w innych przepisach, jeżeli wskutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem albo nie zna miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela, jeżeli wierzyciel nie ma pełnej zdolności do czynności prawnych ani przedstawiciela uprawnionego do przyjęcia świadczenia, jeżeli powstał spór, kto jest wierzycielem, jeżeli z powodu innych okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione. Wnioskodawca wykazał okoliczności uzasadniające złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, gdyż we wniosku przytoczył okoliczności dotyczące osoby wierzyciela z powodu, których świadczenie nie może być spełnione (art. 467 pkt 4 k.c.), a wniosek spełniał pozostałe przesłanki z art. 693 k.p.c.

Wnioskodawca podał, iż nie ma kontaktu z wierzycielką (pomimo licznych prób nawiązania kontaktu), bowiem zamieszkuje ona za granicą, nie zna numeru konta, na które świadczenie może być spełnione. Dla oceny zasadności apelacji uczestniczki postępowania zasadnicze znaczenie ma treść art. 693¹ k.p.c. zgodnie, z którym w postępowaniu o złożenie świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, a ogranicza się wyłącznie do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. Sąd Rejonowy nie posiadał, więc uprawnienia do badania, czy złożenie świadczenia do depozytu jest rzeczywiście uzasadnione pod względem materialnoprawnym i nie mógł rozstrzygać żadnych sporów w tym przedmiocie. Podstawowym obowiązkiem Sądu było ustalenie, czy twierdzenia przedstawione przez wnioskodawcę we wniosku lub na późniejszym etapie postępowania mogą stanowić podstawę do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Zatem same twierdzenia wnioskodawcy, iż nie ma kontaktu z wierzycielką pomimo, licznych prób nawiązania kontaktu, przy jednocześnie bezspornej okoliczności, iż wierzycielka od lat mieszka za granicą, jak również twierdzenie, że nie zna on numeru rachunku bankowego, na który mógłby spełnić świadczenie były wystarczające do stwierdzenia, iż z powodu okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione. Słusznie,

zatem Sąd I instancji uznał , iż istnieje formalna podstawa do zezwolenia wnioskodawcy na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Kwestie podnoszone w apelacji mogą być oceniane dopiero w razie sporu czy dłużnik składając przedmiot świadczenia do depozytu sądowego skutecznie zwolnił się z zobowiązania .

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak na wstępie.